

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. G.**, zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Pisarovičem se sídlem 17. listopadu 9, Břeclav, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 57 Ca 63/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 25. 8. 2004, zn. JMK 14338/2004 OD Ko, kterým bylo v reakci na stěžovatelovo odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 28. 5. 2004, č. j. OSVD 16-2/2004, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a dále přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) tohoto zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, nedostatečnou oporu rozhodnutí

žalovaného ve spise a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti.

Stěžovatel zejména namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s vadami správního řízení. Označuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně a nekonkrétně hodnotil důkazy, když pouze uvedl, že z výpovědi jednoho strážníka městské policie a jednoho příslušníka Policie ČR vyplývá, že k nehodě došlo po půlnoci dne 21. 9. 2003 a že ze srovnání s výpověďmi dalších policistů a strážníků lze zjistit, že vozidlo řídil stěžovatel.

Další vadu spatřuje ve využití úředního záznamu po vyslechnutí svědkyně I. G. v noci 21. 9. 2003, přestože tato svědkyně nebyla poučena o možnosti odepřít výpověď ve smyslu § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, přestože toto právo měla, neboť je stěžovatelovou manželkou. Krajský soud vycházel z písemného úředního záznamu zpracovaného policistou M., v němž je uvedeno, že byla svědkyně vyslechnuta po poučení. Svědkyně sama však uvádí, že k řádnému poučení nedošlo a že na ni policisté hned po otevření dveří začali chrlit otázky a poté sepsali úřední záznam již bez její přítomnosti a bez jejího podpisu. Krajský soud vycházel z úředního záznamu doplněného o protokol o svědecké výpovědi praporčíka N., který uvedl, že policisté postupovali podle § 12 zákona o Policii ČR. V jeho výpovědi o sledu událostí však není žádná zmínka o tom, že by ji poučili o možnosti odepřít výpověď, přičemž tuto zmínku nelze dovozovat pouze z tvrzení, že postupovali podle § 12 odst. 1 zákona o Policii ČR. Přitom když byla svědkyně G. pozvána k podání vysvětlení dne 9. 10. 2003, již po řádném poučení odepřela výpověď z důvodu příbuzenství se stěžovatelem. V názoru krajského soudu, že takto protizákonně získaný důkaz lze ve správním řízení použít, spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky.

Stěžovatel nesouhlasí také s názorem krajského soudu, že výpověď svědkyně G. je nevěrohodná pouze proto, že v přestupkovém řízení a v řízení před soudem uvedla dva různé pokoje, kde se údajně dozvěděla o tom, že měl stěžovatel nehodu, přičemž její výpověď je i v rozporu s tím, co bezprostředně po nehodě uvedl stěžovatel. Podle stěžovatele však nelze nevěrohodnost výpovědi svědka dovodit pouze z rozporů s tvrzením jiné osoby zúčastněné v řízení, zejména když se jedná o výpověď stěžovatele, který byl v době jejího podání pod vlivem alkoholických nápojů, které požil v rozrušení po nehodě. Nevěrohodnost výpovědi navíc nelze odvozovat pouze z drobných odchylek dřívější a nynější výpovědi stěžovatelovy manželky, když se v jiných věcech shoduje s výpověďmi jiných svědků. Pokud totiž není důvěřováno celé výpovědi svědkyně, nelze jí patrně věřit ani v tom, že dne 21. 9. 2003 kolem třetí hodiny ranní k ní domů přišli policisté za účelem podání vysvětlení. Podobně by bylo nutno označit za nevěrohodnou i výpověď svědkyně Ch., která si nebyla vůbec jista časem nehody a rozporuplně uváděla čas 00:15 a 00:30 dne 21. 9. 2003.

Obdobně stěžovatel vytýká krajskému soudu, že shledal rozpory ve výpovědích svědků F. a Z. a čestném prohlášení K. P.. Krajský soud spatřoval rozpory v tom, že K. P. uvedl, že k vozidlu přišel stěžovatel se dvěma muži, zatímco oba svědci uvedli, že viděli stát na travnaté ploše osobní vozidlo a kolem se pohybovat stěžovatele. Přitom čestné prohlášení pana P. je natolik stručné, že z něj nelze určit podstatné detaily a je také možné, že pan P. viděl události až poté, co je popsali svědci Z. a F. Pokud tak nebyl pan P. vyslechnut u soudu, nelze z jeho strohému čestného prohlášení dovozovat nevěrohodnost stěžovatelova tvrzení, že k nehodě došlo dne 20. 9. 2003 mezi 22:30 a 23 hodin.

Krajský soud se také vůbec nezabýval v žalobě namítanou vadou řízení před správními orgány, k níž došlo při ustanovování znalce z oboru silniční dopravy. Stěžovatel protestuje proti tomu, že je ve správním spise obsažen znalecký posudek Ing. A. V. ze dne 19. 10. 2003, který byl však vypracován pro účely řízení dle služebního zákona. Tento znalec tak nebyl zúčastněn na přestupkovém řízení, a přesto je jeho znalecké hodnocení ve spise obsaženo. Do přestupkového řízení byl tento znalec zapojen až rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 16. 3. 2004. Proti tomuto rozhodnutí připustil prvostupňový správní orgán odvolání, které stěžovatel skutečně v zákonné lhůtě podal, nicméně žalovaný na ně zareagoval pouze přípisem ze dne 26. 4. 2004, v němž uvedl, že proti ustanovení znalce nelze brojit opravnými prostředky. Stěžovatel však připomíná, že pokud mu toto právo orgán prvního stupně přiznal, je nutné, aby bylo o takovém opravném prostředku rozhodnuto, neboť jinak by došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Krajský soud k tomu přitom pouze uvedl, že stěžovatelovu požadavku na vyloučení znalce Ing. V. bylo vyhověno, nezabýval se však již trvající existencí nepravomocného rozhodnutí o přibrání znalce, napadeného odvoláním.

Krajský soud se nezabýval ani otázkou správnosti a zákonnosti znaleckého posudku nově přibráného znalce Ing. Ch.. Ten se podle stěžovatele pouze v hypotetické rovině zabýval tím, zda mohlo dojít k poruše vozidla a následkem toho k dopravní nehodě. Samotné vozidlo však nebylo předmětem znaleckého zkoumání. Tento znalec přitom posuzoval rychlost vozidla při obsazení vozidla jednou osobou a určil ji na 68 – 79 km/h, jakkoliv z výpovědi svědkyně Ch., z níž vyšel i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, vyplývá, že v něm jely tři osoby. Krajský soud se touto stěžovatelovou námitkou nezabýval a pouze uvedl, že stěžovatel při soudním jednání sám připustil, že jel možná vyšší než nejvyšší povolenou rychlostí. Pokud však uvedený znalecký posudek vycházel z nesprávných předpokladů, nemá tvrzení, že jel stěžovatel rychlostí minimálně 68 km/h, oporu v provedeném dokazování a krajský soud měl rozhodnutí obou stupňů správních orgánů zrušit. Znalec totiž při stanovení rychlosti vozidla vycházel z brzdných stop, přičemž je zjevné, že vozidlo obsazené třemi osobami má při stejné rychlosti delší brzdnou dráhu, než vozidlo obsazené jedinou osobou. Stěžovatel proto nemohl být shledán vinným z přestupku pouze na základě své vlastní domněnky, že jel vyšší než povolenou rychlostí.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a zároveň žádá ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť mu byl uložen také zákaz řízení motorových vozidel na 22 měsíců a výkon této sankce by bezprostředně ohrozil jeho podnikatelskou činnost a tím i výživu jeho rodiny.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Údajně nevyhodnocené výsledky strážníků jsou rozebrány na straně 4 a 5 rozhodnutí žalovaného, přičemž je takto rozebráno hodnocení výsledků celkem devíti osob, je tedy v tomto směru jeho rozhodnutí dostatečně konkrétní. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, co mu v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně hodnocení svědectví policistů a strážníků chybí.

Ohledně údajné vady úředního záznamu policisty žalovaný připomíná, že obsah hovorů policistů s manželkou stěžovatele nebyl rozhodným podkladem ve věci, pouze byl zohledňován ve vztahu k otázce věrohodnosti jejích pozdějších tvrzení, jež stejně mají vzhledem k jejímu poměru ke stěžovateli minimální hodnotu. Tato nevěrohodnost stěžovatelovy manželky se ostatně ukázala i v řízení před soudem, když byla slyšena jako svědek. Předmětný úřední záznam navíc nevyužil orgán prvního stupně jako důkaz, ale toliko jako podklad rozhodnutí. Z následného výsledku policisty, který s ní hovořil, navíc vyplývá,

že při vytěžování manželky stěžovatele v noci dne 21. 9. 2003 policisté zákon neporušili. Žalovaný navíc odkazuje na názor krajského soudu, který označil tento úřední záznam za plně použitelný ve správním řízení a zároveň za podklad nikoli zásadní.

K nevěrohodnosti výpovědi manželky stěžovatele žalovaný trvá na názoru, že nejasnosti v její výpovědi naznačují, že k tomu, co uváděla, ve skutečnosti nedošlo a svědkyně si pouze již nepamatovala, co v této věci uváděla dříve. Kdyby si totiž skutečně nepamatovala místo, kde od stěžovatele slyšela o nehodě, neuváděla by před krajským soudem tak jednoznačně, že to bylo v dětském pokoji. Pokud pak stěžovatel namítá nekonzistenci vyjádření svědkyně Ch., žalovaný připomíná, že ta uváděla oba časové údaje vždy jen přibližně.

Žalovaný se neztotožňuje ani s tím, jak stěžovatel bagatelizuje rozpory ve vyjádření dalších osob, když tyto rozpory byly i dle krajského soudu dostatečné k tomu, aby žalovaný nevěřil tvrzením stěžovatele, jež měla tato vyjádření podporovat. Prohlášením K. P. se pak žalovaný zabýval, a to na straně 4 svého rozhodnutí, jeho výsledek naopak stěžovatel nenavrhoval a žalovaný sám jej vzhledem k množství ostatních dostatečných důkazů nepovažoval za potřebný.

K výtce proti ustanovení znalce žalovaný připomíná, že se podle § 36 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, nejednalo o správní rozhodnutí, byť tak formálně vypadalo. Navíc stěžovatelovu požadavku na nezohlednění znaleckého posudku Ing. V. bylo vyhověno, vzhledem k pochybnostem o nepodjatosti tohoto znalce, takže postup správních orgánů nemohl mít na práva stěžovatele negativní dopad. S tímto názorem se ztotožnil i krajský soud, není tedy pravdou, že se touto žalobní námitkou nezabýval.

Stejně tak se krajský soud, a to poté, co přihlédl nejen ke správnímu spisu, ale i k vyjádření stěžovatele před soudem, ztotožnil se žalovaným i v nedůvodnosti námitky údajné nesprávnosti znaleckého posouzení Ing. Ch.. Žalovaný pak zejména opakuje, že obsazení třemi osobami namísto jedné nemůže mít vliv na brzdné schopnosti vozidla, jinak by nebylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Rychlost jízdy byla ostatně stanovena v určitém rozpětí, žalovaný ji tedy nebral jako zcela přesnou, což vyjádřil konstatováním, že stěžovatel jel přibližně rychlostí 68-79 km/hod. Za absurdní označuje žalovaný stěžovatelovo tvrzení, že pokud by jel sám, pak by jel rychlostí 68-79 km/hod, zatímco pokud by jel se dvěma dalšími osobami, vedla by ke stejnému výsledku, tedy více než dvacetimetrovým brzdným stopám, jízda rychlostí nejvýše 50 km/hod. V každém případě nepřizpůsobil jízdu stavu vozovky, protože namísto toho, aby v zatáčce zatočil, vyjel se zablokovánými koly z vozovky, takže § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. bezpochyby porušil.

Žalovaný proto uzavírá, že postupoval plně v souladu se správním řádem, což potvrdilo i rozhodnutí krajského soudu, a proto navrhuje, aby byla posuzovaná kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 21. 9. 2003 se stěžovatel dostavil na předvolání na Policii ČR - Okresní ředitelství Břeclav, a to k podání vysvětlení ve věci dopravní nehody, ke které došlo dne 21. 9. 2003 v 00:30 na místní komunikaci v Břeclavi. Zde uvedl, že se necítí být vinen z přestupku. Konkrétně zde popsal, že k nehodě došlo dne 20. 9. 2003 ve večerních hodinách, zhruba po osmé hodině večer, a to v důsledku závady na přední nápravě jeho osobního

automobilu Renault Clio, která způsobila zablokování předních kol, a vozidlo pokračovalo vpřed, až skončilo na trávníku. Později chtěl vozidlo odtlačit, neboť bylo nepohyblivé. Když je odtlačil za pomoci dvou náhodných chodců, přijela městská policie a poté Policie ČR. Jejím příslušníkům uvedl, že mezi dobou, kdy řídil vozidlo a kdy jej začal odtlačovat, uběhla určitá doba, během níž doma požil alkoholické nápoje. Odmítl se ovšem vyjádřit k tomu, zda znal dva náhodné chodce, kteří mu pomáhali. V době nehody byl v autě podle svého vyjádření sám.

Při podání vysvětlení dne 23. 9. 2003 pak stěžovatel nově uváděl, že při jízdě mohlo dojít k odpojení kontaktu od baterie vozidla a následnému uzamčení volantu. K osobám, které mu pomáhaly s odstraněním vozidla, nově uvedl, že se jednalo o jeho bratrance pana Zahálku a jeho kamaráda, nicméně v době kolize s ním v autě neseděli.

Vyslechnuto bylo i několik dalších osob. Pan J. F. k věci vypověděl, že kolem půlnoci se procházel po ulici společně s panem Z. a viděli na travnaté ploše stát vozidlo a u něj jednu osobu. Poté, co poznali, že se jedná o stěžovatele, pomohli mu s vytlačení vozidla z plochy. Strážník Městské policie Břeclav J. Č. vypověděl, že 21. 9. 2003 asi v 00:20 slyšel pod svými okny projíždět rychle vozidlo a poté zaslechl zvenku ránu, proto zavola hlídku městské policie, aby se jela podívat, co se stalo. Strážníci městské policie V. a M. uvedli, že na místo během několika minut přijeli a viděli tři osoby, jak se snaží vytlačit osobní auto, přičemž byl cítit v místě zápach, jako kdyby hořely pneumatiky, takže k nehodě patrně došlo těsně před jejich příjezdem. Skutečnost, že ve vozidle byly v době nehody tři osoby, potvrdila i očitá svědkyně nehody M. Ch., která v řidiči poznala stěžovatele. Hlídka Policie ČR, která místem nehody projížděla ve 22:30, dosvědčila, že se automobil odpovídající popisu v době jejich průjezdu na místě nehody nevyskytoval.

V úředním záznamu ze dne 21. 9. 2003, kde nadstrážmistr M. popsal výjezd Policie ČR k nehodě, uvedl, že řidič, ve kterém byl poznán stěžovatel, jevil známky požití alkoholu svou vrávoravou chůzí a méně srozumitelnou řečí. Při dechové zkoušce mu byla naměřena hodnota 2,05 promile alkoholu v krvi, nicméně odběr krve odmítl. Při prováděném šetření byla po poučení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb. (*pozn. soudu:* ve spise je zjevně chybně uvedeno „č. 283/89 Sb.“) dotázána stěžovatelova manželka I. G., která uvedla, že její manžel odešel předešlého dne v 19:30 z bytu a řekl, že jde za kamarády. Poté jí telefonoval 21. 9. 2003 v 02:30 a řekl jí, že je na obvodním oddělení Policie ČR Břeclav, jelikož havaroval. Před odchodem z domu žádné alkoholické nápoje nepil. Při výslechu dne 9. 10. 2003 již manželka stěžovatele využila svého práva nevypovídat.

Ve spise je zahrnuta také policejní fotodokumentace, některé další svědecké výpovědi, protokol o lékařském vyšetření stěžovatele při ovlivnění alkoholem a protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 21. 9. 2003, v němž je mimo jiné vyčíslena škoda na vozidle na 10 000 Kč.

Dne 12. 11. 2003 byla věc postoupena Policií ČR, správou Jihomoravského kraje, Městskému úřadu Břeclav, neboť stěžovatel přestal být po svém propuštění ze služebního poměru příslušníkem Policie ČR osobou ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. V rámci tohoto řízení byli znovu vyslechnuti svědci i stěžovatel. Při ústním jednání konaném dne 23. 1. 2004 stěžovatel popsal tutéž verzi události jako následně v kasační stížnosti opřenou o tvrzení, že k havárii došlo v důsledku zablokování volantu před jedenáctou hodinou večerní, poté odešel domů, kde vše oznámil manželce a při vyřizování telefonátů vypil v rozrušení asi litr až litr a půl bílého vína. Poté se vrátil k vozu a při snaze

o jeho odtažení zahlédl pány Z. a F., kteří mu pomohli odstranit vozidlo z travnaté plochy. S vozidlem však rozhodně nejel rychleji, než je povoleno, a alkohol nepožil ani před ani při řízení vozidla.

V tomto spise je zahrnuto také čestné prohlášení pana K. P. ze dne 24. 3. 2004, v němž dosvědčuje, že dne 20. 9. 2003 viděl zhruba kolem půl dvanácté v noci stát na místě nehody vozidlo stříbrné barvy, patrně značky Renault. Po určité době přišel k vozidlu stěžovatel a další dva muži, kteří mu pomáhali odtlačit vozidlo z travnaté plochy.

Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2004 ustanovil Městský úřad Břeclav, odbor správních věcí a dopravy, soudního znalce z oboru silniční dopravy, Ing. A. V., k vyhotovení znaleckého posudku k této dopravní nehodě. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v souladu s poučením odvolání. V něm vznesl proti znalci námitku podjatosti odůvodněnou tím, že znalec z oboru silniční dopravy nemůže hodnotit věrohodnost výpovědi, a také proto, že týž znalec zpracoval pro tentýž skutek znalecký posudek v řízení podle služebního zákona. Tento posudek ze dne 19. 10. 2003 je ve spise založen.

Na toto odvolání zareagoval žalovaný přípisem, v němž uvedl, že správní orgán o ustanovení znalce nevydává rozhodnutí, nýbrž o něm účastníka pouze uvědomí, proti čemuž nelze podat odvolání. Odvolání proto vrátil orgánu prvního stupně, aby je posoudil jednak jako námitku podjatosti proti znalci a jednak jako námitku vůči způsobu zadání znaleckého úkolu. Městský úřad Břeclav, odbor správních věcí a dopravy, proto Ing. V. z odborného posuzování ve věci dopravní nehody vyloučil z důvodu pochybností o jeho nepodjatosti pro předchozí zpracování posudku pro účely kázeňského řízení. Nově ustanovil zároveň znalcem Ing. V. Ch.. Ten vyhotovil znalecký posudek, v němž konstatoval, že závady popsané stěžovatelem lze vyloučit, přestože nebylo možno provést prohlídku vozidla po nehodě. Jednoznačně zde pak uvedl, že vozidlo mělo podle brzdných stop tak vysokou rychlost, že bylo jedno, zda se na něm nějaká závada vyskytla. Rychlost v místě, kde mělo dojít k zablokování kol, určil znalec na 68-79 km/hod.

Na základě těchto podkladů vydal Městský úřad Břeclav, odbor správních věcí a dopravy, výše označené rozhodnutí ze dne 28. 5. 2004, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť se odmítl podrobit odběru krve nebo moči, a dále přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) tohoto zákona, neboť způsobil dopravní nehodu nepřizpůsobením rychlosti jízdy svým schopnostem a dopravně technickému stavu vozovky a jel v obci, kde je maximální povolená rychlost 50 km/hod, minimálně rychlostí 68 km/hod. Proto mu byla uložena pokuta ve výši 14 000 Kč a uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 22 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 2500 Kč. Prvostupňový správní orgán zde shrnul zjištěný skutkový stav, a to tak, že stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu dne 21. 9. 2003 okolo 00:20 v Břeclavi na místní komunikaci osobní automobil, a to rychlostí minimálně 68 km/hod, nepřizpůsobil rychlost jízdy dopravně technickému stavu pozemní komunikace, zejména tomu, že předmětný úsek místní komunikace přechází v téměř pravoúhlou levotočivou zatáčku. Před zatáčkou začal intenzivně brzdit, čímž došlo k zablokování kol a následnému nárazu do kamenného obrubníku a vyjetí přes obrubník na travnatou plochu, kde zůstalo vozidlo stát. Tím, že řídil vozidlo v obci Břeclav po místní komunikaci rychlostí nejméně 68 km/hod a nejvíce 79 km/hod a že nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, se stěžovatel dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního

provozu. Tím, že orientační dechová zkouška na alkohol u něj vykazovala obsah alkoholu v krvi 2,05 g/kg, přičemž vliv alkoholu potvrdila i vyšetřující lékařka, jakkoli se stěžovatel odmítl podrobit odběru krve nebo moči s odůvodněním, že nebyl účastníkem dopravní nehody; naplnil skutkovou podstatu přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. Správní orgán přihlédl i k tomu, že byl ze skutku patrný nedostatek kázně nutné v silničním provozu a že se jednalo o opakované jednání stěžovatele.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání. V něm uvedl obdobné námitky, jako následně i v kasační stížnosti. Zejména zde tak zopakoval svou verzi, podle níž k nehodě došlo mezi půl jedenáctou a jedenáctou hodinou večerní. Poukázal na zásadnost výpovědi svědků Z. a F. a čestného prohlášení K. P.; na rozpornost a nevěrohodnost výpovědi svědkyně Ch.; na nesoulad vyslechnutí stěžovatelovy manželky v noci 21. 9. 2003 s § 12 zákona o Policii České republiky; na nepodstatnost výpovědi policistů a strážníků, z nichž žádný bezprostředně průběh nehody neviděl; na to, že z výpovědi svědkyně B. nelze určit čas dopravní nehody; na pochybení při ustanovování znalce z oboru silniční dopravy. Protestoval i proti tvrzení, že se odmítl podrobit odběru krve nebo moči, neboť z protokolu nevyplývá, že by mu byl nabídnut odběr moči, a odběr krve odmítl proto, že nebyl pod vlivem alkoholu ani při řízení motorového vozidla ani v době, kdy došlo k dopravní nehodě, nýbrž až značně dlouhou dobu po nehodě, když již pouze odtlačoval vozidlo z trávníku na parkoviště.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2004. Jím změnil výrok tak, že stěžovatele uznal vinným jednak z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o přestupcích, a dále z přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, když nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu pozemní komunikace a dopustil se tedy jiného jednání než uvedeného v § 22 odst. 1 písm. a) až e) tohoto ustanovení, jímž porušil § 18 odst. 1 písm. zákona č. 361/2000 Sb. Žalovaný zde poukázal na nekonzistentnost vyjádření stěžovatele, F. Z., J. F. a K. P. a na to, že jejich důvěryhodnost snižují vzájemné vazby stěžovatele, F. Z. a J. F.. Snížena poměrem ke stěžovateli je i věrohodnost výpovědi jeho manželky. Ta v sobě navíc obsahuje také rozpory, neboť v potaz je třeba brát i její vyjádření z noci 21. 9. 2003, jež podle výpovědi svědka Náplavy učinila po poučení podle § 12 odst. 1 zákona o Policii ČR. Výpovědi policistů a strážníků městské policie oproti tomu v rozporu nejsou a naznačují, že k nehodě došlo těsně před jejich příjezdem. Za zásadní označil žalovaný i svědectví M. Ch., přičemž když uváděla časy, kdy slyšela ránu, sama přiznávala, že jde o přibližný časový údaj. Žalovaný tedy označil za prokázané, že stěžovatel řídil osobní automobil Renault 21. 9. 2003 přibližně v 00:20 hodin a vyjel s ním mimo komunikaci na trávník. Přitom z brzdné dráhy 23-25 m lze uvážít na vyšší rychlost jízdy a ze znaleckého posudku vyplývá, že blokové stopy vznikly na vozovce v důsledku intenzivního brždění, a nikoli závady na automobilu. Na správnosti určení rychlosti vozidla mezi 68 a 79 km/hod nic nemění ani to, že znalec počítal s vozidlem obsazeným jednou osobou, zatímco svědkyně Ch. uváděla, že ve voze byli tři lidé. Kromě toho označil žalovaný za dostatečně prokázané i to, že stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu, jak vyplývá z prokazatelně pozitivní dechové zkoušky i z klinické části lékařského vyšetření, jakkoli se stěžovatel odmítl podrobit odběru krve. Žalovaný sice stěžovateli přisvědčil v tom, že mu nebyl nabídnut odběr moči, nic to však nemění na právní kvalifikaci stěžovatelova přestupku. Žalovaný se neztotožnil se stěžovatelovou námitkou o nepoužitelnosti úředního záznamu policistů, navíc všechny tyto policisty vyslechl prvostupňový orgán jako svědky. Co se týče znaleckých posudků, stěžovatelovu požadavku na vyloučení znalce Ing. V. bylo vyhověno a z ničeho nevyplývá, že by posudek tohoto znalce nějak ovlivnil posudek Ing. Ch.. Změnu prvostupňového rozhodnutí odůvodnil tím, že mohl stěžovatele uznat vinným jen

z těch skutků, pro něž byl stíhán a které byly při ústním jednání projednány, tedy nikoliv z odmítnutí odběru moči, ani z jízdy vyšší než povolenou rychlostí, když rychlost jeho jízdy byla určena až ve znaleckém posudku Ing. Ch.. Přesto se žalovaný ztotožnil s uložením sankce u horní hranice rozpětí sazeb, neboť se u stěžovatele jednalo o recidivu a navíc o souběh přestupků. Přitěžující okolností bylo i to, že jel stěžovatel nedovolenou rychlostí, byť mu to v prvostupňovém řízení – s výjimkou samotného rozhodnutí – nebylo kladeno za vinu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V ní namítal porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení způsobené odlišným hodnocením některých svědeckých výpovědí orgánem prvního stupně a žalovaným; obdobně jako v kasační stížnosti brojil proti využití tvrzení jeho manželky obsažených v úředním záznamu z 21. 9. 2003; proti přeceňování významu výpovědi svědkyně Ch., kterou navíc označil za potencionálně podjatou, neboť ji coby policista asi dvakrát napomínal pro hlasité projevy a obtěžování cestujících; za nepřípustnou označil i změnu prvostupňového rozhodnutí; za procesně nepřípustný označil způsob, jakým bylo naloženo s jeho odvoláním proti rozhodnutí o ustanovení znalce Ing. A. V.; a konečně vyjádřil také nesouhlas s vyzněním a závěry posudku Ing. Ch. a zpochybnil nezávislost tohoto posudku na předchozím posudku Ing. V.

Krajský soud nařídil v této věci ústní jednání. Na něm stěžovatel zopakoval svou verzi událostí a doplnil, že celé správní řízení bylo podle jeho názoru tak rozsáhlé a dopadlo v jeho neprospěch proto, že nedlouho před ním podal na Policii ČR žalobu pro krácení platu, jíž Městský soud v Praze vyhověl. Namítl také, že měli policisté, když přišli k vozidlu, zjistit teplotu motoru a zjistili by, že je již studený. Vyslechnuta byla i svědkyně Ch., která dosvědčila, že ve voze byly tři osoby a jednou z nich byl stěžovatel, a uvedla také, že toto vozidlo kolem ní projíždělo i o hodinu dříve a řidič v něm nezvládal plně řízení. Při dalším ústním jednání byla vyslechnuta stěžovatelova manželka, která vypověděla, že se u ní v rozhodný den v noci zastavili policisté, a když se jí ptali, zda ví, proč je její manžel na policii, odpověděla, že ví, že měl havárii, což jí řekl v dětském pokoji kolem 22. hodiny. Před těmito dotazy ji policisté nijak nepoučili o právu odepřít výpověď. Potvrdila také, že manžel mohl po havárii vypít asi litr vína.

Krajský soud poté žalobu zamítl svým rozsudkem napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. V něm neshledal rozpor postupu správních orgánů se správním řádem a ztotožnil se s tím průběhem nehody, jak byl popsán těmito orgány. I krajský soud totiž uvěřil výpovědi svědkyně Ch., jež vypovídala shodně u orgánů Policie ČR, následně před prvostupňovým správním orgánem a konečně i jako svědkyně u krajského soudu. Na základě její výpovědi krajský soud akceptoval, že k nehodě způsobené žalobcem došlo dne 21. 9. 2003 kolem 00:15 až 00:30 v místě, jež svědkyně popsala shodně se všemi slyšenými svědky. Vozidlo přitom řídil v době nehody stěžovatel, s nímž byly ve voze dvě další osoby. Krajský soud tuto svědkyni neshledal podjatou, neboť se se stěžovatelem sice znají, nemají však k sobě žádný kladný či záporný vztah. Naopak za nevěrohodná označil krajský soud tvrzení stěžovatelovy manželky, která před městským úřadem vypověděla, že se o nehodě dozvěděla v kuchyni, před krajským soudem naopak, že k tomu došlo v dětském pokoji. Navíc se neshoduje její tvrzení, že stěžovatel vypil určité množství alkoholu, když sám telefonoval, se stěžovatelovým tvrzením učiněným bezprostředně po nehodě, že jej vypil spolu s ní. Rozpory našel krajský soud i mezi čestným prohlášením K. P. a výpověďmi F. Z. a J. F. Krajský soud tak uvěřil verzi, podle níž stěžovatel v době mezi zhruba půl osmou hodinou večerní a pátou až šestou hodinou ranní následujícího dne doma vůbec nebyl, proto naopak neuvěřil stěžovatelovu tvrzení, že alkohol požil až po dopravní nehodě doma. Ohledně

výpovědi svědkyně B. se krajský soud ztotožnil s tvrzením žalovaného, že tato svědkyně vypovídala pouze o době, kdy zaznamenala na ulici ruch, nikoli však přímo o čase nehody. Úřední záznam vyhotovený v rámci prováděného šetření ihned po nehodě a zahrnující i odpovědi stěžovatelovy manželky krajský soud akceptoval jako platný důkaz, neboť se jedná o listinný důkaz ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu. Navíc i kdyby mezi důkazy nebyla zahrnuta i výpověď praporčíka N., jenž potvrzoval, že při návštěvě stěžovatelovy manželky postupovali policisté v souladu s § 12 zákona o Policii ČR, nezměnilo by to nic na závěru soudu, že je prokázána pravdivost verze, z níž vycházely správní orgány. Tuto verzi podporují i výpovědi strážníků městské policie a policistů, neboť jakkoliv žádná z těchto osob nehodu přímo neviděla, lze z jejich výpovědí na skutkový děj usuzovat. Ke stěžovatelově námitce proti použití znaleckého posudku Ing. V. pak krajský soud uvedl, že tento stěžovatelův požadavek byl beze zbytku naplněn, když prvostupňový orgán tohoto znalce vyloučil a podkladem pro napadené rozhodnutí byl znalecký posudek Ing. Ch. Z tohoto posudku jsou přitom patrné jeho podklady a posudek Ing. V. mezi nimi není. Krajský soud tedy přijal posudek Ing. Ch. jako důkaz použitelný ve správním řízení a ztotožnil se i se závěry tohoto posudku, když navíc i sám stěžovatel připustil, že jel možná vyšší než povolenou rychlostí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje dvě skupiny námitek, všechny jsou však v zásadě shodné s námitkami, s nimiž se na základě jeho žaloby vypořádal již krajský soud.

První skupinou námitek se stěžovatel opět, stejně jako během správního řízení na prvním stupni, poté v odvolání a následně v žalobě, snaží prokázat, že pravdivá je jeho verze skutkového příběhu událostí noci z 20. na 21. 9. 2003, a nikoli verze, kterou za pravdivou uznaly správní orgány obou stupňů a poté i krajský soud. Není jistě úkolem Nejvyššího správního soudu znovu od počátku konfrontovat jednotlivá tvrzení všech zúčastněných osob a svědků, tím méně pak znovu opakovat vše, co již bylo orgány veřejné moci ve stěžovatelově případě třikrát řečeno.

Zdejší soud proto pouze podotýká, že stěžovatelovy opakující se argumenty byly i podle názoru tohoto soudu zcela přesvědčivě vyvráceny žalovaným i krajským soudem, nemají oporu v právním řádu ČR a jsou zjevně účelové. Verze, kterou mají podpořit, je pak očividně nepravděpodobná. Není však jisté nutné výslovně rozebírat nepravděpodobnost a iracionalitu jednání, jež stěžovatel podsouvá sám sobě, tedy toho, že by – tehdy navíc jako příslušník Policie ČR – zareagoval na nehodu svého vozidla tím, že by odešel od automobilu domů, tam v rozrušení požil litr až litr a půl bílého vína a teprve poté se rozhodl, že by bylo vhodné k automobilu se vrátit, zabezpečit jej a popřípadě se pokusit jej odtlačit na parkoviště buď sám, nebo za pomoci známých, kteří v půlnoční době půjdou náhodou kolem. Soud proto pouze reaguje na jeho argumenty právní, obsažené v této první skupině jeho námitek.

Co se týče použitelnosti úředního záznamu z 21. 9. 2003, jenž obsahuje i zprávu o návštěvě v místě stěžovatelova bydliště a záznam odpovědí jeho manželky na otázky policistů, je třeba uvést na pravou míru, že z toho, že byla I. G. poučena dle § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, jak je v tomto úředním záznamu uvedeno (na čemž nic nemění ani fakt, že v samotném úředním záznamu je zjevně chybně uvedeno „§ 12 zák. č. 283/89 Sb.“, neboť taková položka se ve Sbírce zákonů z onoho roku ani nevyskytuje),

vyplývá zcela jasně, že byla ve smyslu odstavce 5 tohoto ustanovení poučena „o možnosti odepřít vysvětlení podle odstavců 3 a 4.“ Na stěžovatelovu manželku pak zjevně z těchto dvou odstavců dopadá jediné odst. 3, podle nějž „vysvětlení může odepřít pouze osoba, která by jím sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, svému sourozenci, osvojiteli, osvojenci, manželu nebo druhu anebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmu by právem pociťovala jako újmu vlastní, způsobila nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za přestupek.“ Není přitom důvodu se domnívat, že by obsah tohoto úředního záznamu neodpovídal pravdě, zvláště když je na něj napsáno, že jej policejní inspektor M. sepsal osobně dne 21. 9. 2003 kolem 03:00, tedy v době, kdy stěžovatel ještě nepoužil svou námitku o nezbytnosti poučení o možnosti odepření výpovědi. Tento úřední záznam je tedy plně použitelným důkazem coby listinný důkaz ve smyslu § 34 odst. 2 tehdy platného správního řádu, přičemž použitelnost zákona č. 71/1967 Sb. na toto řízení o přestupku vyplývá z odkazu na obecné předpisy o správním řízení obsaženého v § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. I tento důkaz tak mohl posloužit orgánu prvního stupně jako jeden z podkladů pro závěr, že stěžovatel v noci nehody mezi zhruba osmou hodinou večerní a ranními hodinami doma nebyl, tím méně že by stihl vypít více než litr vína, ať už s manželkou, či bez ní. Krajský soud proto právní otázku akceptovatelnosti tohoto důkazu posoudil zcela správně.

Na tom jistě nic nemění ani stěžovatelovo hledání paralel mezi neshodami ve výpovědi jeho manželky, které jsou – zejména pokud je akceptován i tento úřední záznam z 21. 9. 2003 - skutečně zásadní, a výpověďmi svědkyně Ch., jež 27. 9. 2003 (úřední záznam na č. l. 15 správního spisu, zjevně chybně je na něm uveden měsíc říjen) i 8. 10. 2003 (protokol o podání vysvětlení na č. l. 60 správního spisu) uvedla, že osobní vozidlo viděla „asi kolem 00:15 hodin“, 26. 2. 2004 pak v rámci svědecké výpovědi (č. l. 75 správního spisu) uvedla, že se dopravní nehoda stala „dne 21. 9. 2003, kolem 00:30 hod“.

Je tak nutno uzavřít posouzení této první skupiny námitek tak, že žalovaný hodnotil důkazy dostatečně a konkrétně, jak dokazuje jeho důkladné srovnání souladů a rozporů jednotlivých výpovědí, a že skutkový příběh, jež vzal za základ právní kvalifikace případu, je prokázán dostatečně. Tento skutkový příběh v daném případě nemůže zpochybnit ani výpověď stěžovatelova bratrance a jeho přítele, kteří navíc byli, jak vyplývá z přijetí verze opačné, účastníky dopravní nehody samotné; ani stručné čestné prohlášení K. P., jež bylo doloženo více než půl roku po nehodě a jež skutečně neodpovídá ani žádné z verzí, jež postupně předkládal stěžovatel.

Druhý komplex stěžovatelových námitek pak míří proti použití znaleckých posudků v jeho věci před správními orgány.

Co se týče posudku Ing. V., i zde se soud ztotožňuje s názorem soudu krajského, tedy s tím, že stěžovatelův požadavek, aby nebyl tento posudek použit, když byl již předtím použit v jiném řízení a znalece tedy není možno označit za nepodjatého, byl plně uspokojen již prvostupňovým správním orgánem. Není proto zcela zjevné, proč proti tomuto nepoužitému znaleckému posudku stěžovatel brojí jak v odvolání, tak v žalobě, tak i v kasační stížnosti.

Pokud stěžovatel brojí proti tomu, že mu správní orgán prvního stupně přiznal právo podat odvolání, a proto měl právo, aby o jeho odvolání proti ustanovení znalce bylo rozhodnuto, je třeba nejprve říci, že poučení obsažené v rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo chybné, neboť proti ustanovení znalce podle § 36 tehdy platného správního řádu opravdu nebylo odvolání přípustné. Na jednu stranu totiž bylo v tomto správním řádu koncipováno

právo na odvolání relativně velmi široce, když jeho § 53 stanovil, že „*proti rozhodnutí správního orgánu má účastník řízení právo podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud se účastník řízení odvolání písemně nebo ústně do protokolu nevzdal.*“ Na druhou stranu však i zde platilo, že pojmově je odvolání přípustné pouze do správních rozhodnutí, kterými správní orgán v mezích své pravomoci autoritativním způsobem zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti osob, či se dotýká jejich právem chráněných zájmů. Takovým rozhodnutím však ustanovení znalce ve správním řízení nebylo. Ustanovením znalce a následným využitím závěrů obsažených ve znaleckém posudku totiž správní orgán nezakládá, nemění, ani neruší práva a povinnosti účastníků řízení, ale pouze naplňuje svou povinnost „*zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*“, jež mu vyplývala z § 32 odst. 1 správního řádu. Na základě takto zjištěných podkladů pak teprve vydá rozhodnutí splňující náležitosti podle § 46 a následujících správního řádu. Pokud by byla akceptována koncepce, podle níž lze i proti jednotlivým úkonům, jimiž správní orgán podle části třetí oddílu druhého správního řádu shromažďuje podklady pro vydání svého rozhodnutí, podávat samostatná odvolání, neboť by byly považovány za samostatně přezkoumatelná rozhodnutí, vedlo by to k potencionálně nekonečnému regresi možnosti podávat odvolání. Kromě toho by tak bylo účastníkům řízení fakticky přiznáno právo mařit shromažďování důkazů správním orgánem.

To jistě neznamená, že stěžovatel neměl možnost se proti ustanovení znalce či proti obsahu jeho posudku bránit. Tuto možnost mu správní řád dával dokonce třemi způsoby, jež stěžovatel všechny využil. Jednak měl stěžovatel právo namítat podjatost znalce, jež mu vyplývalo jak z § 10 správního řádu, tak z § 11 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Kromě toho mohl namítat i nadbytečnost důkazu, či nevhodnost úkolu znalci zadaného. Právě jako námitku proti zadanému úkolu a námitku podjatosti znalce posoudil stěžovatelovo podání označené jako odvolání proti rozhodnutí o ustanovení znalce nejprve žalovaný, a poté i správní orgán prvního stupně, který takto posouzené námitce podjatosti znalce vyhověl. Stěžovatel se také mohl ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí, což učinil ve svém vyjádření ze dne 25. 5. 2004. Kromě toho může účastník řízení brojit proti obsahu a závěrům znaleckého posudku i v odvolání proti rozhodnutí ve věci samé. I toto právo stěžovateli svědčilo a on jej řádně využil. Nad rámec těchto tří možností stěžovateli svědčících a jím využitých nelze opomenout ani fakt, že účastník řízení může sám důkazy navrhopat podle § 33 odst. 1 správního řádu, nebo je sám předkládat podle jeho § 32 odst. 2. Zatímco tak konstrukce předkládaná stěžovatelem by dávala účastníkům řízení právo mařit shromažďování podkladů správním orgánem, konstrukce, kterou správní řád skutečně obsahuje, jim dává namísto toho právo dokazování rozšiřovat, či namítat v různých fázích různé specifikované nedostatky jak na straně znalce, tak v posudku samotném.

Nebylo-li pak právo na odvolání proti ustanovení znalce podle § 36 správního řádu založeno platným právním řádem, nemohlo být založeno pouze chybným poučením správního orgánu prvního stupně, neboť chybné poučení obecně, v různých oblastech veřejného práva, takovou schopnost nemá. Analogicky zde lze použít závěr, který Nejvyšší správní soud přijal ve vztahu k chybnému poučení krajským soudem o možnosti podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ve svém usnesení ze dne 25. 11. 2004, sp zn. 3 Ads 37/2004 (publ. pod č. 737/2006 Sb. NSS), kde uvedl: „*Nesprávné poučení krajského soudu o tom, že proti jeho rozhodnutí (zde: proti usnesení o přerušení řízení) je přípustná kasační stížnost, nemůže založit její přípustnost.*“

V situaci, kdy prvostupňový správní orgán chybně zahrnul do ustanovení znalce poučení o možnosti podat odvolání, tak žalovaný postupoval zcela správně, když toto odvolání posoudil podle jeho obsahu jako námitku podjatosti proti ustanovenému znalci a jako námitku proti úkolu znalci zadanému, prvostupňový správní orgán pak postupoval vhodně, když takovéto námitce podjatosti znalce vyhověl a ustanovil znalce jiného. Nelze přitom brojit pouze proti tomu, že znalecký posudek zůstal zahrnut ve správním spise, neboť obecně není možno ze správního spisu vyjímát věci, které se k dané věci vztahují a byly k ní do spisu založeny. Toto pravidlo je přitom nutno aplikovat i na nyní posuzovanou věc, jakkoli je neobsahoval ani v rozhodné době účinný zákon č. 71/1967 Sb., ani instrukce ministerstva vnitra České republiky č. VSC/1-793/92, o spisové službě; a je obsaženo až v § 17 odst. 1 správního řádu vydaného pod č. 500/2004 Sb., účinného od 1. 1. 2006, který ve své třetí a následujících větách říká: „*Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“ Okamžikem vložení do spisu se tak každá z těchto demonstrativně vyjmenovaných písemností stává trvalou částí spisu a vyjmuta by z něj mohla být pouze tehdy, pokud by se například zjistilo, že se vztahuje k jiné věci. Navíc skutečnost, že byl posudek znalce následně, tedy až po dodání znaleckého posudku, vyloučeného pro podjatost trvale zahrnut ve správním spise, nemohla mít dopad na stěžovatelova práva za situace, kdy z něj nevycházel správní orgán ve svém věcném rozhodnutí. Je přitom dostatečně prokázáno, že prvostupňový správní orgán předmětný znalecký posudek v tomto rozhodnutí nevyužil ani přímo, tedy odkazem obsaženým přímo v tomto rozhodnutí, ani nepřímo, tedy zahrnutím posudku, který by sám z posudku vyloučeného znalce vycházel, když u posudku Ing. Ch. nebyl žádný vztah k posudky Ing. V. zjištěn.

Za této situace se stěžovatel plně domohl svých práv a ochrany svých zájmů a další brojení proti vzniklé procesní situaci je již z jeho strany pouhou procesní obstrukcí. Stěžovatel zde pouze formalisticky, způsobem oddělujícím procesní postup od jeho materiálního smyslu, jenž zde byl zcela naplněn, zneužívá práva na odvolání v podobě svého vlastního širokého výkladu části čtvrté oddílu prvního zákona č. 71/1967 Sb. podpořeného nesprávným poučením v ustanovení znalce.

Stěžovatel kritizuje také znalecký posudek Ing. Ch. Pokud však vytýká krajskému soudu, že se nezabýval otázkou věcné správnosti tohoto posudku, je třeba připomenout, že takové posuzování krajskému soudu podle správní judikatury ani nepřísluší. Jak řekl Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. 22 Ca 354/2004: „*Hodnocení soudu nepodléhá odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti, neboť k tomu nemají soudci odborné znalosti. Soud hodnotí pouze přesvědčivost znaleckého posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění znaleckého nálezu a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy.*“ Není tedy úkolem zdejšího ani krajského soudu posuzovat, jak velký je rozdíl v brzdných drahách automobilu daného typu, je-li obsazen jedním člověkem či třemi. Lze tak pouze shrnout, že stěžovatel brojí sice proti přesnému číselnému určení pravděpodobné rychlosti svého vozidla v době nehody, sám však při ústním jednání před krajským soudem nepopřel, že jel vyšší, než v místě maximálně povolenou rychlostí; ani neuvedl žádný relevantní argument proti tvrzení žalovaného, že je absurdní představa, že pokud by jel stěžovatel sám, pak by jel rychlostí 68-79 km/hod, zatímco pokud by jel se dvěma dalšími osobami, vedla by ke stejnému výsledku, tedy více než dvacetimetřovým brzdným stopám, jízda rychlostí nejvýše 50 km/hod. Zejména však v daném případě není

rozhodné zcela přesné určení rychlosti stěžovatelovy jízdy, neboť stěžovatel nebyl trestán rozhodnutím žalovaného za konkrétní rychlost své jízdy, nýbrž – kromě svého přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomanii – za to, že tuto rychlost nepřizpůsobil stavu pozemní komunikace. O tom, že ji skutečně nepřizpůsobil, přitom není jediným důkazem znalecký posudek, ale také svědecká výpověď svědkyně Ch. o zvukovém účinku řízení automobilu stěžovatelem a fotodokumentace obsažená ve správním spise zobrazující stav vozidla, pozemní komunikace a jejího blízkého okolí poté, co stěžovatel svou jízdu Břeclaví dokončil.

Nad tento rámec zdejší soud pouze podotýká, že touto námitkou stěžovatel patrně částečně akceptuje skutkový příběh předestřený v jeho věci správními orgány, že jel ve voze se dvěma dalšími osobami. Pokud je tak vnímána kasační stížnost ve svém celku, není z ní zcela zjevné, zda stěžovatel akceptuje spíše to, že jel v obci rychlostí určenou ve znaleckém posudku, nebo to, že osoby, s nimiž se snažil svůj vůz odtlačit, nepotkal náhodně o půlnoci v místě nehody, ale že je na toto místo sám přivezl.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal důvodnými stěžovatelovy námitky, jež měly podpořit jeho verzi skutkového příběhu posuzované události, jež byla prosazována i osobami, jež se této nehody pravděpodobně zúčastnily v roli stěžovatelových spolujezdců, a s určitým časovým odstupem začala být podporována i jeho manželkou. Stejně tak neshledal odůvodněnými stěžovatelovy námitky brojící proti znaleckým posudkům, když výtky proti znaleckému posudku Ing. V. jsou nadbytečné, neboť se jedná o znalecký posudek vyloučeného znalce, který nebyl v rozhodnutí ve věci samé zohledněn a nebyl jeho podkladem; a výtky proti posudku Ing. Ch. se snaží pouze zpochybnit znalecův odborný postup a jeden z výsledků jeho zkoumání, numerický výpočet pravděpodobné rychlosti stěžovatelovy jízdy. Přitom tomuto výpočtu lze vytknout snad jediné to, že alespoň částečně akceptoval stěžovatelovo tvrzení, že jel ve voze sám, aniž by případná drobná odchylka mohla zpochybnit fakt, že jel stěžovatel nepovolenou rychlostí, a zejména fakt, že svou jízdu nepřizpůsobil stavu a směru pozemní komunikace, za což byl také potrestán. Žádná ze skutkových verzí předložených v posuzovaném případě pak nezpochybňuje skutečnost, že poté, co u něj bylo v dechové zkoušce zjištěno značné množství alkoholu v krvi, odmítl se podrobit odběru krve, což byl druhý důvod jeho potrestání.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť – jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, nebyla shledána nedostatečná opora rozhodnutí ve spise a konečně ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru

dopravy, náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu